

Συντέλεια τοῦ κόσμου, δευτέρα πικρούσια,
ὁ ὄψιστος θὰ ἔλθῃ τὸν κόσμο νὰ δικάσῃ,
θὰ ἴδῃ τοῦ Χαριλάου τὴ μαύρη προδοσία,
καὶ πρῶτα τὸν Τρικούπη ἀπ' ὅλους θὰ κρεμάσῃ.

ὦ! τί χαρὰ ἀλλήθεις 'στὸ δυστυχές μας γένος,
ἀν ἦταν ὁ προδότης Τρικούπης κρεμασμένος!

Οὔτε στιγμή δὲν κλείνει τὸ φλογερὸ τῶν στόμα,
γιὰ ὅλα λέν πῶς εἶναι ψευτιάς Πρωταπριλιάς,
καὶ ἔχει μεγάλο δίκιο τὸ ξεπεσμένο κόμμα,
γιατὶ θαρρῶ πῶς νοιώθει γουργούριας τῆς κοιλιᾶς.
Ἐδῶ μὲ διθυράμβους, καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ θρήνους,
σὲ ποιοὺς νὰ δώσῃς πίστι; σὲ τούτους ἢ ἐκείνους;

Souris.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ἀφ' ἧς ἐπάτησε τὴν φλιάν του Διευ-
θυντῆς ἐννοῶν τὸ καθήκον καὶ τὴν ἀποστολὴν του. Δὲν
ἔχει πλέον τὴν ὄψιν **χανιοῦ**, εἰς τὸ ὅποσον εἰσῆρχοντο
καὶ ἐξήρχοντο οἱ βουλόμενοι ἀνοίγοντες θύρας καὶ παρά-
θυρα, παραλαμβάνοντες πολλάκις μόνοι τὰς ἐπιστολάς
των. Δὲν βλέπει τις πλέον σμῆνος κηφόνων ἐκεῖ κατα-
λύοντων τὴν θέσιν. Οἱ ὑπάλληλοι ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἔχουσι
διευθυντὴν κατ' ἀρχὰς ὀλίγον δὲν θὰ εἶναι τόσο εὐχα-

ριστημένοι, διότι εἶναι πολὺ κακὴ συνήθεια ἡ ἐλευθερία.
Ἐκεῖ μέσα εἶχε καταντήσῃ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ σκυλὶ τὸν
ἀφέντη του. ἦτο ἀληθὴς Βουλὴ μὲ τέσσαρα πέντε κόμ-
ματα. Ταμίης, ὑποδιευθυντῆς, διευθυντῆς, ὑποδεέστεροι,
ὑπάλληλοι, ὅλοι ἦσαν ἀρχηγοὶ, ἄλλοτε δυσηρεστημένοι,
ἄλλοτε εὐχαριστημένοι. Τὸ γραμματόσημον ἦτο *res publi-
cus*. ὅλοι ἔπρναν καὶ ἔδιδαν αἱ ἐφημερίδες ἀπέβησαν ἀ-
ληθεῖς μάστιγες. Ὁ *Τηλέγραφος* δὲν ἐπλήρωνεν ἀνωτέρω
διαταγῇ, μάτην διαμαρτυρομένου τοῦ πτωχοῦ Κροκιδᾶ,
τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* δὲν ξεύρομεν τί ἔκαμνε. Ἐπὶ τέλους
εἶχον ἀναφανῆ κρούσματα *μουκαχισμού* εἰς τὰς συστημέ-
νας ἐπιστολάς. Ἐνόμιζε κάποιος ὅτι ἦσαν συστημένοι εἰς
τὴν τσέπην τῶν Μουκάκηδων, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὰς
περιποιηθῶσι ὅπως ἔπρεπε. Διανομὴ ἐν τῇ πρωτευούσῃ
δὲν ὑπῆρχεν. Εἰς τὸν Πειραιᾶ τὰ γράμματα ἐξ Ἀθηνῶν
ἐπῆγαιναν μὲ τοῦ γύρου, ἔφθαναν μόλις μετὰ δύο ἡμέ-
ρας.

Φαντάσθητε τί ἐγένετο εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἀπὸ τὴν
ιδιὴν μας ὑπηρεσίαν γνωρίζομεν ὅτι οἱ ταχυδρομικοὶ ἐ-
πιστάται ἦσαν κύριοι γραμμάτων καὶ ἐντύπων. Ἐως
ὅτου τὸ κακὸ ἔφθασε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ταχυδρομεῖον
ὑπῆρχε διὰ τὸν τύπον καὶ ὁ Μουκάκος, ὁ κλέπτης τῶν
συστημένων συλληφθεὶς ἀπελύετο, διότι ὁ ἄνθρωπος ἔκα-
μνε τὴ δουλειὰ του. Προσθέσατε ὅτι εἶχεν ἀνχωρήσει
τινάσσων τὰ ροῦχά του καὶ ὁ μόνος εὐρωπαϊκῶς μορφω-
μένος ὑπάλληλος Μακρίνος, καὶ τὸ Ταχυδρομεῖον ἔμεινε...
μ' ἐκείνους ποῦ ἔμεινε.

Βεβαίως ὑπάρχουσιν ὑπάλληλοι πολὺ καλοὶ ἀλλ' οἱ
καλλίτεροι ὑπάλληλοι, ὅταν τὸ ὄλον χωλαίνῃ, δὲν συν-
τελοῦσιν εἰς βελτίωσιν. Διὰ τοῦτο ἐσμέν τῆς ιδέας ὅτι
αὐτοὶ οἱ δυσανασχετοῦντες τώρα, πρῶτοι θ' ἀγαπήσωσι
τὸν κ. Μανσόλαν, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ περιβάλλῃ αὐτοὺς δι'
ἀτμοσφαίρας εὐρωπαϊκῆς τάξεως, δι' αὐξήσεως τῆς μι-
σθοδοσίας των, δι' ἀλλαγῆς τοῦ Καταστήματος, δι' ἐ-

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 265).

— ὦ καὶ σὺ, ἔχω ξεντυθῇ, ἔπειτα πῶς ἡμπορῶ, ἔτσι
μόνη...

— Καλιρρόη μου, φεύγω, ἀκοῦς; φεύγω! Φεύγω στὸν
πόλεμο.

— ὦ γοῦστα. Πήγαινε τώρα, βαριέμε νὰ ντόνωμε,
σοῦ εἶπα.

— Καλιρρόη, δὲν μὲ πιστεύεις. Σκύψε, κύτταξέ με ἀπὸ
τὴν κλειδαρότρυπα, καὶ τότε μὴ μοῦ ἀνοίξῃς.

Μόλις τὰς λέξεις εἶχον ἀποπερατώσει, ὅτε ἤκουσα
τὴν τῆς Καλιρρόης μου κραυγὴν.

Καὶ γὰρ ἐκ τῆς κλειδαροτρυπᾶς παρατηρήσασα μὲ
εἶδε.

— Μπα τρομάρα μου. Καλὲ τί σοῦ ἦλθε; Μὰς ἔφερες
τὰς ἀποκρέω;

Καὶ ἐν τῇ βίᾳ της ὅπως καλλίτερον μὲ ἴδῃ, φύσει γὰρ

τὸ γυναικεῖον φύλον φιλοπερίεργον, ἔσπευσε, λησμονή-
σασα καὶ τὸ ἀντιτὸ της, ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Καὶ εὐρέθην ὁ καπποφόρος ἐγὼ πρὸς τὴν φουστανελλάν
ἐρωμένην μου, καθόσον παρέστη ἐνώπιόν μου μὲ τὸ κον-
τὸ της νυκτικὸ μεσοφοράκι, ὑφ' ὃ εὐθυτενεῖς κατήρχοντο
αἱ κνημαὶ της εἰς πόδα καλλίσφυρον, ἐπενδεδυμέναι ὑπὸ
κοκκίνων καλτσῶν.

Τὸ νυκτικὸ της ξετραχηλισμένο πουκαμισάκι μὲ τὸν
σκαρτὸ λαιμὸ, τὸν ξετραχηλισμένο, καὶ μὲ τὰ κοντὰ μα-
νικάκια μέχρι μασχαλῶν κατέρρεεν ἐπὶ τοῦ σώματός της
ἀμελῶς, καὶ τοι ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ στήθους, ὅπως
συμμάζεψῃ τὰς πτυχὰς τοῦ ὑποκαμίσου της.

Ποτέ μου δὲν τὴν εἶχαν ἴδῃ τὰ ῥομὰτά μου σὲ τέτοια
θέσι.

Ὁ πολέμαρχος ἐγὼ τοσοῦτον ἡσθάνθην τὸ πολεμικόν
αἶσθημα ἐξεγειρόμενον, ὥστε ὤρμησα πρὸς ἐφοδὸν κρα-
τερᾶν.

Εἶναι ὅμως καὶ αἱ γυναῖκες αὐστηραὶ, ὅταν δὲν θέ-
λουν, καὶ ἀντιμάχονται τὰ μάλα κρατερῶς, ἐφ' ᾧ καὶ
ἔλαβον μία σπροξιά τοσοῦτον δυνατὴ, ὥστε—ἐντρέπο-
μαι καὶ ποῦ τὸ λέγω, ἀλλ' εἶνε ἀληθές—εὐρέθην αὐτο-
στιγμὶ μακρὺς πλατὺς ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἐν τῇ δεινῇ πτώσει μου ὅμως ἀπήλαυσα καὶ μίαν
εὐτυχίαν, ἕνα θέαμα ἐλκυστικόν, θεῖον.

Ἡ ἀπωθήσασά με χεὶρ της ἀφῆκε τὸ ὑποκάμισον νὰ
καταπέσῃ καὶ μὲ ἐπιδείξῃ τὸ στήθος της γυμνὸν ἐπὶ

λαττώσεως τῶν ἐργασίμων ὥρων, διὰ τῆς διαδοχικῆς ἀπαιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐργασίας τῆς Κυριακῆς καὶ δι' ἄλλων ἀκόμῃ. Διότι ἡμεῖς θεωροῦμεν ἐκ τῶν πολὺ δυστυχῶν τοὺς ἐν γένει ὑπαλλήλους καὶ ἰδίως τοὺς Ταχυδρομικοὺς, ὑπερεργαζομένους νυχθημερόν καὶ ἐν ἀγωνίᾳ πάντοτε, διότι δὲν πρέπει νὰ χάσουν οὔτε λεπτόν, ἐν Κρατῶν σκατεινῷ, ὑγρῷ, ῥυπαρῷ, ὑπὸ μισθοδοσίᾳ γλίσχρῃ, ὑπὸ ὅρους ἐν γένει οὔτινες χρησιμεύουν ὡς λιπάσματα πρὸς αὐξήσιν τῶν καταχρήσεων.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ὁ κ. Μανσόλας ἀνεφάνη ὅτι θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ταχυδρομείου. Τὶ σκουπιδαριὸ εὔρε ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἐνθα ὁ διευθυντὴς ἐργάζεται, εἶναι ἀπίστευτον! Πῶς δὲν ἐγεννήθη ἐκεῖ μέσα τύφος, ἀποροῦμεν. Μετ' ἀγανακτήσεως ἀνεφώνησεν ἅμα εἰσελθὼν:

— Νὰ σηκωθῇ πρῶτα ἡ κινητὴ ἀκαθαρσία καὶ ἔπειτα φροντίζομεν καὶ διὰ τὴν ἄλλην.

Ἀμέσως δ' ἔγραψεν εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Βελγικοῦ Ταχυδρομείου, φίλον του, ὅπως τῷ ἀποστείλῃ εἰδικὸν τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας Βέλγον, ὅστις νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σύμβουλος τῆς Διευθύνσεως καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Ταχυδρομείου, μένων καὶ ἐπιτηρῶν αὐτὴν ἐπὶ ἐξ τοῦλάχιστον μῆνας. Ἀχρὶς οὐ ἔλθῃ ὁ Σύμβουλος, συνεκέντρωσεν ὁ νέος Διευθυντὴς τὰς ἐνεργείας του, ἵνα κτυπήσῃ κατακέφαλα τὴν κατάχρησιν. Δὲν ἐννοεῖ νὰ γεμίσῃ τὸ Ταχυδρομεῖον ἀργούς καὶ συστημένους κηφήνας ἀπὸ βουλευτὰς καὶ παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς Βουλευτὰς τῆς Συμπολιτεύσεως χάριν ἑαυτῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν των ν' ἀφήσουν ἡσυχον τὸν κ. Μανσόλαν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν. Ὅστις τολμήσῃ νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ, θὰ τὸν μάθωμεν καὶ ἔστω πρὸς γνῶσιν του.

Εὐτυχῶς διὰ τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν ὁ κ. Μανσόλας εὐρέθη εὐκαιρία ἀγαθὴ νὰ ζητήσῃ ὑπηρεσίαν παρ' ἡμῶν Ἑλλήνων ὑπάλληλος τοῦ Γερμανικοῦ Ταχυδρ. ἐν Κων(σταντινί) πόλει.

ἐπὶ δεκαετίαν, ὁ Γεώργιος Ζῶτος, μυηθεὶς πρακτικῶς ἐπὶ τὴν γερμανικὴν ὑπηρεσίαν, ὅπως τὴν διοργάνωσεν ὁμοιόμορφως ὁ μεγαλοπράγμων Διευθυντὴς τῶν Γερμανικῶν Ταχυδρομείων Στέφαν. Τὸν νέον τοῦτον πλήρη ἐνεργείας, ταχυδρομικῆς πείρας καὶ αὐστηρὸν περὶ τὴν ιδέαν τοῦ καθήκοντος συνεστήσαμεν εἰς τὴν προκάτοχον κυβέρνησιν ἥτις καὶ ἐξέδωκε Διάταγμα διορισμοῦ τοῦ μὴ πραγματοποιηθῆν. Εὐχαρίστως ἐμάθομεν ὅτι ὁ κ. Μανσόλας θὰ τὸν χρησιμοποιοῖ ἐνταῦθα, τὸ ὅποτον νομίζομεν εὐτύχημα τοῦ Ταχυδρομείου.

Αἱ ἐφημερίδες, ὡς εἵπομεν, ἐπλήθυνον ἄλλαι ἄλλως. Ὁ κ. Μανσόλας ἀπῆλθε τὴν αὐστηράν ἐκπλήρωσιν τοῦ νόμου, τοῦθ' ὅπερ δυσηρέστησε πολλοὺς τῶν δημοσιογράφων. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐσπεύσαμεν νὰ τῷ συγχαρῶμεν ἐγκαρδίως, ἂν καὶ ὁ νόμος εἶναι ἐπιζήμιος. Κατὰ τὸν νόμον 99 γραμμάρια πληρόνουν 4 λεπτά, 100 δὲ γραμμάρια ὀκτώ. Ἡ τήρησις τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὰ 99 γραμμάρια καὶ διὰ τὰ φύλλα τὰ τιμώμενα μιᾶς δεκάρας, καὶ διὰ τὰ πεντάλεπτα ἀκόμα δὲν εἶναι πολὺ ὑπέρογκος. Εἶναι ὅμως πολὺ ὀχληρά· διότι ἀναγκάζει τὸν ἐπιστέλλοντα φέρ' εἰπεῖν ἑκατὸν φύλλα εἰς Ναύπλιον νὰ διαιρέσῃ τὸν φακέλλον τῶν 100 εἰς δώδεκα μικροὺς φακέλλους, διὰ νὰ πληρώσῃ τέσσαρα λεπτά κατὰ 99 γραμμάρια. Ἄλλως τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος τὴν διπλασίωσιν, πληρώνει τις δεκαπλάσια. Ὁ κ. Μανσόλας παραδέχεται τὸ ἄδικον καὶ παράλογον τοῦ νόμου καὶ μᾶς ὑπεσχέθη νὰ καθυποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον μεταρρυθμιστικόν.

Εἰς ἄλλας καταχρήσεις ἐπέστησεν ἐπίσης τὴν προσοχὴν του. Πολλάκις ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κυρίως γίνεται συνεννόησις ταχυδρομικῶν ἐπιστατῶν πρὸς κυκλοφορίαν παλαιῶν, τεθέντων δηλαδὴ εἰς πρώτην χρῆσιν, γραμματосήμων. Μία γνώμη εἶναι νὰ κατασκευάζῃ τὸ Κράτος φακέλλους ἐφ' ὧν νὰ εἶναι προσηρμοσμένον τὸ γραμμα-

στιγμὴν.

Καὶ νομίζετε ὅτι εἰδὼν τι; Τίποτα, διότι μετὰ ἀστραπιαίας ταχύτητος τὸ ὑποκάμισον συμμαζεύθη, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σάκκος ἡμερήσιος περιέβαλεν αὐθωρεὶ στήθη τε καὶ γυμνοὺς βραχίονας, καὶ μοῦ ἔμεινε μόνον ἡ θεὰ τοῦκοντοῦ μεσοφοριοῦ τῆς.

Ἠγέρθη γελῶν, ἀλλὰ καὶ θυμωμένος κᾶπως.

— Αὐτὰ τὰ χωρατὰ ἄλλοτε παρακαλῶ νὰ λείπουν, μὲ εἶπεν αὐστηρῶς.

Καὶ ἐγὼ τῇ ἀπήντησα.

— Καὶ σὺ ἄλλοτε νὰ ἦσαι ὀλίγον προσεκτικὴ. Ἐτσι σπρόχνουν;

— Μὰ σοῦ εἶπα, ὅτι ἐγὼ δὲν τὰ σηκώνω αὐτά... Ἀδιακρισία... Πῆγε καὶ μοῦ μασκαρεύτηκε, ἐκεῖ, καὶ μοῦ ἔλθε.

— Μὰ δηλαδὴ, θέλεις νὰ τὰ χαλάσωμε στὰ σωστά;

— Δὲν ξέρω... Ἐλα πήγαινε.

— Μὲ διώχνεις; Καὶ ἔλαβον ὕψος ἱκετευτικόν. Καλὸ, πήγαίνω, φεύγω, ἀλλά...

Μὲ ἐπῆραν τὰ κλαύματα.

Ἡ Καλιρρόη μου ἔστη δυσφοροῦσα καὶ ἐνατενίζουσα με συμπαθῶς, ἐπὶ τέλους ἐπλησίασε καὶ μειλιχίως μὲ εἶπε, λαμβάνουσα τὴν χειρὰ μου θαυματούτως.

— Ἐλα τώρα, ποῦ κάμεις σὰν παιδί. Νὰ μὴ σοῦ χορατέψῃ κανεὶς.

— Σκληρὴ . . ρά . . Γιὰ σέ . . ἰδοὺ ποῦ μὲ κατήντησες..

Φεύγω . . πάω στὸν πόλεμο....

— Ὡχ ῥιμάτιξ μου... ἀνάλατα ἄστεϊα! .. Καὶ σέ τί εἶδους πόλεμο; Ὅσον ἐκεῖνον ποῦ ἤθελες νὰ κάμῃς πρὸ ὀλίγου; Χαχαχά . . .

— Γελᾷς, νομίζεις ὅτι σοῦ ἄστειζομαι; Δὲν βλέπεις καὶ ποῦ ἔχω κομμένο καὶ τὸ παντελόνι μου;

— Ὡ δυστυχία! ... Καλὲ ἐτρελάθη;

— Ἐτρελάθην; Ἐτρελάθην βέβαια, διότι σὺ μὲ τρέλανες. Σὺ μὲ ἔφερες εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν... Τὸ γνωρίζω, τὸ προαισθάνομαι, ἐκεῖ ποῦ θὰ πάω, θὰ σκοτωθῶ καὶ εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν ἡλικίαν, καὶ εἶσαι σὺ, ναί, σὺ ἡ παραιτίος!..

— Ἐγώ; Καὶ τί σοῦ ἔκαμα ἐγὼ, ἀχάριστε; Διότι ἔφαγα τόσας ἐπιπλήξεις ἕως τώρα ἀπὸ τὴν μητέρα μου γιὰ σέ;

— Ἐπιπλήξεις; Καὶ τί εἶνε αἱ ἐπιπλήξεις ἐμπρὸς εἰς τὸν σκοτωμό; Αἱ, τί εἶνε;

— Περίεργος ἄνθρωπος μὰ τὸν θεὸ, μοῦ φαίνεται ἀπόψε. Μήπως εἶσαι μεθυσμένος;

— Ὁχι, κυρία μου, ποσῶς, λανθάνεις, ποσῶς δὲν εἶμαι μεθυσμένος, ἀλλὰ σὺ, σὺ, θηρίον, (μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ μὲ παραφέρει ὁ πόνος, τὸ παράπονο), σὺ, σκληρὰ ἢ ὅποια ἐπὶ ἓνα τώρα ὀλόκληρον ἔτος ποῦ σέ ἀγαπῶ, δὲν ἐβάσταξε ἡ καρδιά σου οὔτε ἓνα φίλημα νὰ μοῦ δώσῃς...

— Καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισες νὰ πᾶς στὸν πόλεμο;

τόσημον· ἄλλη γνώμη νὰ εἶναι τὸ γραμματόσημον τυπωμένον εἰς τὴν γωνίαν δελταρίου χρησιμεύοντος ὡς ἐπανωγράμματος. "Ἄλλη νὰ τίθεται τὸ γραμματόσημον ἐν μέσῳ τοῦ γράμματος καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐπιγραφή.

Ἐν γένει ἀναμένομεν παρὰ τοῦ κ. Μανσόλα οὐ μόνον τὴν ἰδρυσιν ἐλληνικοῦ Ταχυδρομείου—διότι τὸ ὑπάρχον κατίσχυε τὸ ὄνομα—ἀλλὰ καὶ τὴν διπλασίαν καὶ τριπλασίαν τῶν ταχυδρομικῶν προσόδων ἀκόμη καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης τριμηνίας τῆς διευθύνσεώς του.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ ἀθυρόστομος διάδοχος τοῦ Βελέντζα ἐν τῷ Ταμείῳ Θηβῶν, ὅστις ὑπόσχεται νὰ μᾶς διασκεδάσῃ πολὺ εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον, ἔχει παράπονα τὰ ὅποια διετύπωσεν εἰς πολῦτιμον αὐτόγραφον του, ὅπερ κρατοῦμεν, ἐπιθυμοῦντες νὰ κάμωμεν συλλογὴν αὐτογράφων ὅλων τῶν πρωταγωνιστῶν ἢ καὶ κομπάρσων τοῦ Θηβαϊκοῦ δράματος.

Τὸ ἀντίγραφόν του ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ἐρωτῶμεν τὸν ἐνταῦθα Εἰσαγγελέα Δουκάκην οἱ διὰ τὰ Βελεντζικὰ κατηγορηθέντες Μεγαπάνος, Δασκαλόπουλος καὶ Κετζέας παρεπέμφθησαν εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον καὶ συνεπῶς διατελοῦσιν ὑπόδικοι ; Καὶ ἐν καταφατικῇ ἀπαντήσῃ, τίνος ἕνεκα δὲν κρατοῦνται ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἀλλ' οἱ δύο πρῶτοι ἔτσι μένουσιν εἰς τὰς οἰκίας των ἐλεύθεροι καὶ ὁ τρίτος ἀφ' ἧς ἀνέλαβεν τὰ Εἰσαγγελικὰ καθήκοντα μένει ἐλεύθερος, περιφερόμενος ἐν τῇ πόλει ;»

Χάριν τῶν ἀθυροστομιῶν ἴσως καὶ βωμολοχιῶν τοῦ ὀλίγον ἀριστοφανικοῦ Γκορδζή μας ἐννοοῦμεν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς νὰ παύσῃ ὦν τόσο φιλελεύθερος πρὸς τοὺς ἄλ-

λους, τόσο δὲ συντηρητικὸς πρὸς τὸν παραπονούμενον ὑπόδικον.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ κοιλιακὸς Τηλέγραφος ἔπαυσε νὰ λυμαίνεται τὰς ἐπαρχίας, τοῦ νέου Διευθυντοῦ τῶν Ταχυδρομείων κ. Μανσόλα ἀναγκάσαντος αὐτὸν νὰ πληρόνῃ ἀπολυμαντικὰ τέλη, τοῦ δὲ Σιβιτανίδου μὴ ἔχοντος πληρῶσαι.

— Τί θέσιν πρέπει νὰ λάβῃ ὁ κ. Νέγρης, εἰς τὰς νέας διπλωματικὰς μεταβολάς ; ἠρωτᾷτο προχθὲς εὐφυῆς Κύριος.

— Θέσιν, ἀπήντησε, γυμνοῦ μοντέλου ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ.

Ἡ ληστεία τοῦ ἄρτου ἦτο φαίνεται διαδεδομένη ἐπὶ τοῦ Τιμητοῦ Σακελλαρίδου, ὅλοι δὲ οἱ ζυγισθέντες ἄρτοι ὑπὸ τῆς νέας ἀστυνομίας εὐρέθησαν κατὰ 30 δράμια ἐλλειπεῖς. Μόνοι οἱ ἄρτοι τοῦ παρὰ τὸν ἀθηναϊκὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου ἀτμοκινήτου Ἐργοστασίου **Πα- ρασκευοπούλου καὶ Σας** ζυγισθέντες χθὲς εὐρέθησαν σῶοι καὶ ἀνελλειπεῖς. Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ ἐξέφρασε πρὸς τοὺς Διευθυντὰς τὴν εὐαρέσκειάν της. "Ὡστε ὅχι μόνον τὸ Ἐργοστάσιον αὐτὸ ὑπὸ τὴν νέαν Διεύθυνσίν του ἐξάγει διὰ τῆς μηχανῆς του καθαρώτερον, λευκότερον καὶ νοστιμώτερον ἄρτον εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας, ἄρτον πρᾶγματι σπητικὸν καὶ ἀφθονον, ἀλλὰ καὶ οἱ Διευθυνταὶ αὐτοῦ ἐφάνησαν τόσο ἀξιότιμοι, μὴ θελήσαντες νὰ μιμηθῶσι τοὺς συναδέλφους των καὶ καταδολιευσθῶσι τὴν

— Ναι, μάλιστα, σὰν νὰ τὸ ἐννόησες, γι' αὐτὸ βέβαια, γι' αὐτὸ, τί νομίζεις;

— "Ἄλλα λόγια, κατεργάρε... "Ἐλα σοῦ εἶπα, πήγαινε νὰ βγάλῃς αὐτὴ τὴν λιάρρα καὶ μὴ κάμῃς ἀνοησίαις.

— Ἐγὼ νὰ τὴ βγάλω; Καὶ τί μὲ πῆρες τόσο ἀνάνδρο, ἀφοῦ ὠρκίσθην μάλιστα.

— Οὐφ κατήντησες ἀηδία! Πήγαινε, σοῦ λέγω νὰ ξεντυθῇς;

— Ἐγώ; "Ἀμ δὲν σκέπτεσαι τοῦλάχιστον, ὅτι καὶ ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν, ποῦ δὲν εἶνε δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο, δὲν σκέπτεσαι, ὅτι δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ τὸ κάμω πάλι.

— Γιατί; ἄς σ' ἐρωτήσωμε.

— Διότι... ἔκοψα τὸ πανταλόνι μου. "Ἡ νομίζεις, ὅτι γιὰ τὸ χατῆρί σου μπορῶ νὰ περπατῶ καὶ μὲ μισὸ πανταλόνι; Αἶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς σ' αὐτὸ ἐπάνω, παρακαλῶ;

— Ἀπεφάσις, λοιπὸν νὰ φύγῃς μὲ τὰ σωστά σου;

— "Ἀμ μὲ τὰ ψέματα;

— Καὶ ἂν;

— Καὶ ἂν ; τί καὶ ἂν;

— Καὶ ἂν;...

Καὶ μὲ ἐνατένισσε ἐκφραστικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ ἐπιχαρίτου μειδιάματος, ἐπαναλαμβάνουσα :

— Λέγε λοιπὸν ... καὶ ἂν;

— Καλιρρόη !...

— "Ἐνα...φι...μένεις.

— "Ὁχι καὶ λίγο στῆθος !

— Αἶ λοιπὸν, τίποτε ἀφοῦ εἶσαι πλεονέκτης.

— Οὕτω ; . . . Λοιπὸν χαῖρε ! . . . Καὶ τῇ ἔτεινα τὴν χεῖρα, ἣν λαβοῦσα ἐκείνη ἐπεπρόσθεσε γελῶσα :

— Κατευόδιον ! Χαῖρε, ἠρωά μου. Χαῖρε, καὶ κάμια φορὰ γράφε μας. Ἀκούεις ; Νὰ μὴ μᾶς ξεχάσῃς διαπαντός, εὐχομαι δὲ νὰ σὲ ἴδω ἐνδόξως ἐπιστρέφοντα ἔστω καὶ χωρὶς κεφάλι . . .

Τὸ σκῶμμα ἦτο πολὺ σκληρὸν καὶ διήγειρε μετὰ τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τὴν φιλοτιμίαν μου, ἐφ' ᾧ καὶ διευθετήσας τὴν κάππα μου ἐπὶ τὸ ἠρωϊκώτερον κατῆλθον τὴν κλίμακα βήματι γοργῷ, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν ὀπισθεν.

Φαίνεται ὅτι ἡ φοῦρκά μου ἦτο μεγάλη, διότι ἐπῆρα τὸ φύσημά μου πρὸς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, πολλὰ μονολογῶν ἐν ἐξάψει.

Φθὰς ἐκεῖ παρὰ τὰς παράγκας εὐρον ἐν ὑπαίθρῳ δεκάδα καπποφόρων πολεμιστῶν, ἄλλους κοιμωμένους καὶ ἄλλους ἐν κρασοκατανύξει ζωηρῶς συζητοῦντας· τούτους χαιρετίσας ἐπλησίασα.

— "Ὡρα καλὴ, μοὶ ἀπήντησεν εἰς ἐξ αὐτῶν, εἶσαι ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἢ μὲ κἀνένα ἄλλο σῶμα ;

— Καὶ σεῖς μὲ ποῖο εἴσθε ;

— Μὲ τὸν καπετὰν Βούλγαρη.